

A Fővárosi Ítéltábla a (fél címe 2; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a (fél címe 1; ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. r. alperes címe) II. rendű, valamint III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 1-jén meghozott 27.G.44.105/2014/76. számú ítélete ellen az I. rendű alperes 78. sorszámu fellebbezése folytán a 2018. október 31-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi I. rendű alperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint III. rendű alperes 2010. október 18-tól 2011. október 5-ig, II. rendű alperes 2011. október 5-től 2012. február 17-ig, az I. rendű alperes pedig 2012. február 17-től 2012. szeptember 13-ig volt önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője a Dg Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaságnak (továbbiakban: adós).

2010. év végétől kezdődően a társaság pénzügyi helyzete már nem tette lehetővé az alkalmazottak munkabérének határidőben és teljes összegben történő kiegyenlítését. A társasággal szemben 2011. július 26. és 2012. június 18. között végrehajtási eljárások indultak, túlnyomórészt lejárt követelések iránt.

A Fővárosi Törvényszék a 2011. december 12-én előterjesztett kérelem alapján 2012. szeptember 13-i kezdő időponttal 6.Fpk.01-11-012213/17. számú végzésével rendelte el az adós felszámolását. Felperes a felszámolási eljárásban hitelezőként bejelentkezett, követelését a felszámoló 15.479.559 forint összegben vette nyilvántartásba.

Az I. rendű alperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti kötelezettségét csupán részben teljesítette, az iratokat a felszámolás kezdő időpontját követő 30 napon túl is csak részlegesen bocsátotta a

felszámoló rendelkezésére. Többszöri felhívás ellenére sem adta át az adós tevékenységet lezáró mérlegében szerepeltetett követeléseket alátámasztó iratanyagot, az idegen tulajdonú ingatlanon végzett beruházást alátámasztó teljes dokumentációt, továbbá a társaság tevékenységet lezáró mérlegében 43.085.000 forint összegben kimutatott tárgyi eszköz állomány alátámasztására szolgáló iratokat. Így nem álltak a felszámoló rendelkezésére a tevékenységet lezáró mérlegben feltüntetett 158.680.000 forint követelést alátámasztó, illetve annak behajtásához szükséges iratok, továbbá a tevékenységet lezáró mérlegben feltüntetett 43.085.000 forint értékű tárgyi eszköz és az annak létét alátámasztó iratok sem. A hiányos iratanyagra figyelemmel a felszámoló az eljárás egyszerűsített módon való befejezésére tett javaslatot, az eljárásban 30.766.077 forint nyilvántartásba vett hitelezői igény maradt kielégítetlenül.

A felperes keresetében az alperesek kártérítési felelősségének megállapítását kérte a Cstv. 33/A. § (1) és (3) bekezdései alapján. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2011. április 20. napján jelölte meg. Ennek alátámasztásául hivatkozott az adóssal szemben elrendelt végrehajtásokon túl a G Magyarország Kft. e-mailjére, amely 17.000.000 forint összegű, 2010. évben lejárt tartozásra utalt. Állította, hogy az alperesi ügyvezető (a felszámolás elrendelésének időpontját megelőzően I. rendű alperes) nem teljesítette az iratátadási kötelezettségét, amely a hitelezői érdeksérelem vélelmének alkalmazhatóságát eredményezi. A vagyonsökkenés tekintetében három magatartást és gazdasági eseményt jelölt meg, egyrészt a 43.085.000 forint értékű tárgyi eszköz átadásának elmulasztását, a 158.680.000 forint követelést alátámasztó bizonylatok átadásának hiányát, továbbá állította, hogy 2011. június 27-én 50.000.000 forint összegű átutalás történt a KK D.O.O. társaság részére. Mindez a hitelezői követelések teljes kielégítésének a meghíúsulásával járt, ami 30.766.077 forint kárt jelent. Úgy vélte, hogy a gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének el kell tudni számolnia a vezetése alatt történt gazdasági eseményekről, és felelősségi körébe tartozik a társaság elszámolási rendjének megfelelő kialakítása, annak működésének ellenőrzése. Ha a tisztsége megszűnésekor nem tud elszámolni a társaság vagyonával, e magatartása jogellenes, kártérítési felelőssége fennáll. Álláspontja szerint a kár a tényleges vagyon és az iratokból kitűnő vagyon közötti különbség. Hangsúlyozta, I. rendű alperes nem tett eleget az iratmegőrzési kötelezettségének, és megszegte az iratátadási és elszámolási kötelezettségét is.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Azzal védekeztek, hogy a II. és III. rendű alpereseket nem terhelte iratátadási kötelezettség a felszámoló felé. I. rendű alperes állította továbbá, hogy az irat- és vagyonátadási kötelezettségét teljesítette, a szükséges iratokat és vagyont a felszámoló rendelkezésére bocsátotta. A felszámoló azonban nem volt együttműködő, a tárgyi eszközökkel nem foglalkozott, és a követelés érvényesítésére, vagy annak volt ügyvezető részére történő engedményezésére sem volt hajlandó. I. rendű alperes azt elismerte, hogy bizonyos iratokat valóban nem adott át a felszámolónak, ennek oka azonban az volt, hogy a gépjárművet, amelyben azokat a felszámolóhoz szállították, eltulajdonították. Alperesek vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását is. Arra hivatkoztak, hogy a G Magyarország Kft. 17.000.000 forint összegű követelése nem valós, a végrehajtási eljárásokat pedig annak tulajdonították, hogy az adós üzletmenete nem folyamatosan hozott bevételt, hanem egy-egy, akár hat-hét hónapig tartó projekt lezárása után. Így időszakosan kerülhetett csak sor a tartozások kiegyenlítésére.

Alperesek tagadták továbbá, a KK D.O.O. társaság részére történt - 50.000.000 forint - átutalás tényét is. Állították, hogy a tárgyi eszközöket I. rendű alperes raktárban helyezte el, ezt a felszámolónak jelezte, a felszámoló azonban ezt figyelmen kívül hagyta. A G Magyarország Kft.-vel, illetve az anyavállalatával szembeni követelést érintően arra hivatkoztak, hogy mivel a társaságok megszegték az adóssal szóban kötött, kizárólagos forgalmazási lehetőséget biztosító

szerződést, ezzel kárt okoztak az adósnak. Előadták, hogy e társasággal szemben követelést nem támasztottak, ez csupán egy „tervezett tétel” volt, gazdasági esemény nélkül.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben a keresetet megalapozottnak találta, a II. és III. r. alperesekkel szemben támasztott keresetet elutasította.

Megállapította, hogy I. rendű alperes a DG Kereskedelmi és Szolgáltató Korlátolt Felelősségű Társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 201.765.000 forinttal csökkent, és ezzel a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését 30.716.077 forint összegben megghiúsította. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 353.500 forint perköltséget, továbbá kötelezte felperest a II. és a III. rendű alperes javára egyenként 317.500 forint perköltség megfizetésére.

Határozata jogi indokolásában rögzítette, hogy a felszámolási kérelem benyújtásának időpontjában, azaz 2011. december 12-én hatályos Cstv. 33/A. §-ban foglaltakat alkalmazta a jogvita elbírálásánál. Idézte e § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, megállapította továbbá, hogy a keresetlevélhez csatolt iratok igazolták a felperes hitelezői minőségét, azt, hogy a felszámolás a keresetlevél előterjesztésekor az alperesek által képviselt társaság ellen 2014. október 13. napján folyamatban volt. A felszámolás kezdő időpontjához, 2012. szeptember 13-hoz képest mindhárom alperes az ezt megelőző hároméves időszakon belül az adós ügyvezetője volt. Utalt rá, mivel I. rendű alperesnek kellett teljesíteni a felszámoló felé az irat- és vagyonátadási kötelezettséget, melyet a Cstv. 31. § (1) bekezdése fogalmaz meg, így csak I. rendű alperes mulasztása bír jelentőséggel a vélelem alkalmazhatósága körében. Mindezek okán felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a vélelem valamennyi alperesre kiterjed.

A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontját idézve rögzítette, hogy mind a vagyon, mind az iratok tekintetében teljes körű átadásra van szükség, külön felhívás nélkül. A felperes által csatolt iratokból megállapítható, hogy az I. rendű alperes az iratátadási kötelezettségét részben teljesítette, ezt támasztja alá a felszámoló által 2014. május 9-én készített zárójelentés 2013. március 21-én, mely szerint I. r. alperes a tevékenységet lezáró mérleget ugyan átadta, de az azt alátámasztó dokumentációt nem. A leltárban szereplő eszközök, így a tevékenységet lezáró mérlegben kimutatott 43.085.000 forint tárgyi eszköz sem került átadásra. Ezt igazolja a 2013. március 6-i e-mail és a felszámoló által felvett, 2013. június 18-i jegyzőkönyv is, valamint a felszámoló bírósági megkeresésre tett nyilatkozata. A felszámolóbiztos tanúvallomásából az is megállapítható volt, hogy kapott ugyan iratokat, de azok nem voltak alkalmasak a vagyon fellelésére és a követelés érvényesítésére. Ezt az alperes által csatolt 2013. március 27-i keltű (2017. június 27-i tárgyaláson csatolt) irat és egyetlen tanú vallomás sem cáfolta. Aláírt átadás-átvételi jegyzőkönyv, iratjegyzék nem áll rendelkezésre, továbbá a gépjármű eltulajdonítása is olyan körülmény, amelyre hivatkozva I. rendű alperes nem mentheti ki a mulasztását, mivel az iratok megőrzése és a felszámoló részére történő átadása az ő felelősségi körébe tartozik. Figyelemmel arra is, hogy az iratok eltulajdonítása 2013. július 10-én történt, azaz 10 hónappal a felszámolás elrendelése, közel 4 hónappal a márciusi, és közel 1 hónappal a felszámolóval való júniusi találkozó és felszólítás után. A 43.085.000 forint tárgyi eszköz átadásával összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a rendelkezésre álló adatok megnyugtatóan bizonyították az átadás elmaradását. I. rendű alperes pusztán állította, hogy megkísérelte az átadást, továbbá, hogy az eszközök raktárba való elhelyezése megtörtént, mindezt azonban nem bizonyította. Így az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy I. rendű alperes a tárgyi eszközök felszámoló részére történő átadási kötelezettségét nem teljesítette.

Mindezek alapján az I. rendű alperes vonatkozásában a vélelem alkalmazhatóságát az elsőfokú bíróság megállapította. Utalt rá, így vélelmezni kell a vezető tisztségviselő hitelezők érdekeivel

ellentétes magatartását, és az annak következtében felmerült vagyonsökkenést. Felperesnek e körülmények tekintetében csak állítást kellett tennie, a bizonyítás az I. rendű alperest terhelte. Ezt követően az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését vizsgálva rögzítette, ennek időpontját felperes 2011. április 20. napjában határozta meg. Utalt a G Magyarország Kft. vezetőjének e-mailjére, ami ezen a napon kelt, és 17.000.000 millió forint összegű tartozás fennállását igazolja. Alperesek vitatták ugyan ennek a követelésnek a valóságát, ennek ellenkezőjére azonban nem merült fel bizonyíték. Az elsőfokú bíróság megállapította, egyértelmű bizonyítékok állnak rendelkezésre arra nézve, hogy az adós ellen végrehajtási eljárások indultak, ezek jelentős száma is arra utal, hogy a társaság ez időben már nem tudott határidőben eleget tenni a fizetési kötelezettségeinek. Az elrendelt végrehajtás alapja valamennyi esetben olyan fizetési meghagyás volt, amelyben érvényesített követelés, vagy annak egy része már 2010 évben, valamint 2009 évben esedékessé vált. Az adós tehát hosszú időn keresztül nem tudta kielégíteni számos hitelezője követelését már 2011. április 20-át megelőzően sem. Kifejtette, alaptalanul hivatkoztak az alperesek arra, hogy az adott iparágban hosszabb időtartamú projektekből származik nagyobb bevétel, ami után lehetőség nyílik a tartozások kiegyenlítésére. Az ugyanis önmagában már likviditási probléma, ha egy néhány 10.000 forintos beszállítói számla csak hónapokkal a lejárát után kerül kiegyenlítésre. A végrehajtások is arra utalnak, hogy még ennyi idő után sem történt meg a teljesítés. P E alkalmazott tanúvallomása is a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését igazolja, eszerint az alkalmazottak bérének fizetése 2010. év végétől már problémát jelentett, előfordult 1-2-3 hónapos csúszás, az elmaradásokról feljegyzés is készült. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy 2011. április 20-án már az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Kifejtette, az alperesek ezt követő magatartása vizsgálendő, mivel ez időponttól fogva kellett alpereseknek a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint eljárniuk.

Ezt követően vizsgálta a felperes által bírói felhívásra előadott alperesi magatartásokat, amelyek az adós vagyonának csökkenését okozták. Elsőként a 2011. június 27-i időpontban állított 50.000.000 forint KK D.O.O. társaság részére történt átutalását érintően megállapította, hogy ez időpontban sem az I. rendű, sem a II. rendű alperes nem volt ügyvezető, így felelősségük fel sem merülhet. Egyedül csak a III. rendű alperesé, mivel azonban egy pénzforgalmi szolgáltató adatszolgáltatása sem mutatott ilyen átutalást, ezért ebben a részében alaptalannak ítélte a keresetet.

Megállapította ugyanakkor, hogy I. rendű alperes nem adta át a felszámolónak a 158.680.000 forint összegű követelés érvényesítéséhez szükséges iratokat. A vélelem miatt I. rendű alperesnek kellett bizonyítania ennek ellenkezőjét, azonban ez eredménytelen volt. Maga is ellentmondásosan nyilatkozott, mivel állította, hogy ilyen összegű követelése soha nem is volt, másrészt arra is hivatkozott, hogy a követelés valós, érvényesíthető lett volna, csak azt a felszámoló elmulasztotta. Az elsőfokú bíróság rögzítette, jelen eljárásban a felszámoló magatartása nem vizsgálható, I. rendű alperes nem mentheti ki magát a felszámoló magatartására hivatkozva. I. rendű alperesnek ugyanakkor a tevékenységet lezáró mérlegben valós adatokat kell szolgáltatnia, ha pedig követelést mutat ki, úgy a felszámoló rendelkezésére kell bocsátania az annak érvényesítéséhez szükséges iratokat. I. rendű alperes ilyen iratokat egyáltalán nem szolgáltatott, a tanúvallomások pedig nem alkalmasak ennek bizonyítására. Ugyanezt állapította meg az elsőfokú bíróság a 43.085.000 forint értékű tárgyi eszköz vonatkozásában is, I. rendű alperes ezzel összefüggésben sem bizonyította a tárgyi eszközök felszámoló részére történő átadását, illetve hogy az azok meglétét alátámasztó bizonylatokat vagy egyéb iratokat a felszámoló rendelkezésére bocsátotta. Állította ugyan az együttműködő készségét, azonban a vagyon és az azt alátámasztó irat átadását nem bizonyította. Még csak arra nézve sem szolgáltatott bizonyítékot, hogy S L raktárában helyezett el ilyen jelentős értékű ingóságokat. Az elsőfokú bíróság egyértelműen hitelezői érdekeket sértő magatartásnak

tekintette az ügyvezetőnek azt a mulasztását, hogy nem adta át a felszámolónak a mérlegben kimutatott követelést alátámasztó iratokat, illetve a tárgyi eszközöket, és az azok meglétét, értékét alátámasztó iratokat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében rögzített tényállási elemek az I. rendű alperes vonatkozásában megvalósultak, I. rendű alperes fenti magatartásával 201.765.000 forinttal csökkentette a társaság vagyonát, megakadályozva a hitelezői igények 30.716.077 forint összegben történő kielégítését.

Az ítélet ellen I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a felperesi kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Állította, hogy okiratokkal, így a 2017. június 28-i tárgyaláson csatolt okirattal igazolta az iratátadási kötelezettségének a teljesítését. Abban a körben is nyilatkozott a felszámoló részére, hogy az iratok egy részét a lánya (L K) gépjárművel együtt eltulajdonították, más iratok pedig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (továbbiakban: NAV) által folytatott adóigazgatási eljárásban lettek a hatóság részére átadva. Állítását úgy vélte, kétséget kizáróan alátámasztja a NAV és a BRFK VI. Kerületi Rendőrkapitányság megkeresésre adott válasza, valamint L K tanúvallomása. E törvényi vélelem fenn nem állása esetén pedig a felperesnek kellett volna bizonyítást felajánlani arra nézve, hogy a 158.680.000 forint követelés behajtásához szükséges iratokat nem adta át, illetve a 43.085.000 forint tárgyi eszközzel sem számolt el a felszámolási eljárásban. A felperes erre bizonyítást nem ajánlott fel, ugyanakkor I. rendű alperes a felperesi állításokat teljes mértékben vitatta. Előadta, hogy a követelés ekkora összegben könyvelési hibaként lett feltüntetve, az nem is létezett. A 2016. november 29-i beadványában foglaltakkal egyezően a 2011. évi főkönyvi kivonatban szerepelt az adós társaság 50.000.000 forint és 70.000.000 forint összegű tétele, amelyek nem lettek év végén a könyvelésből kivezelve. E körbe vonható a 10.891.084 forint ténylegesen nem érvényesített követelés, a fennmaradó rész is kizárólag a könyvelés hiányosságai, hibái miatt maradhatott a társaság könyvelésében. Előadta továbbá, hogy a G Magyarország Kft.-vel szemben állt fenn nagy összegű követelése a társaságnak, mely követelés érvényesítésére a felszámoló nem volt hajlandó. A G Magyarország Kft.-vel szembeni kártérítési követelés érvényesítéséhez az I. rendű alperesnek markáns érdeke fűződött, mivel a magánvagyonát is biztosítékként ajánlotta fel a társasággal megkötött kölcsönszerződés biztosítékaul, illetve házastársa, L E is készfizető kezességet vállalt, mely kezési és zálogkötelezett felelősség nem lett volna megállapítható, amennyiben a DG Kft. „f.a.” képviselőjére jogosult felszámoló a társaság G Magyarország Kft. utaló magatartásából eredő kártérítési igényét érvényesítette volna. Ily módon ellentétes az életszerűséggel az a felperesi állítás, mely szerint I. rendű alperes a követelés érvényesítéséhez szükséges intézkedéseket, mely egyben törvényi kötelezettsége is, nem teljesítette. A tárgyi eszközöket érintően előadta, ide tartozott az idegen ingatlanon végzett beruházás 16.636.000 forint értékben, illetőleg 25.000.541 forintnyi befejezetlen beruházás. Az idegen ingatlanon végzett beruházás a felszámolás alá került társaság Budapest, H utcai bemutatótermének a kialakításával összefüggésben merült fel, és ebbe a körbe vonható a befejezetlen beruházás is. A bemutatóterem kapcsán kiemelendő, hogy számos nagy értékű minta került bemutatásra, melyek java része nem kerülhetett elszállításra, azok nem voltak állagsérelem nélkül eltávolíthatók. Azok az eszközök, amelyek az értékvesztés veszélye nélkül mozgathatók voltak, a G utcai raktárba lettek elszállítva, melyről a felszámoló képviselője is tudott. Ily módon a könyvelésben feltüntetett teljes tárgyi eszköz készlet megállapíthatóan rendelkezésre állt. A felszámolónak az a mulasztása, hogy nem vette birtokba a társaság tulajdonát képező tárgyi eszközöket, nem róható fel a vele mindenben együttműködő és törvényesen eljáró I. rendű alperesnek.

A másodlagos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmével összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen adott tájékoztatást a perben irányadó bizonyítási teherről. Amennyiben a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutna, hogy a perben valóban vélelmezni kell a hitelezői érdekek sérelmét, úgy az elsőfokú bíróságnak tájékoztatást kellett volna adni a feleknek arról, hogy a perben olyan különleges szakértelmet igénylő kérdés merül fel, melynek megválaszolása könyvszakértői kompetenciába tartozó kérdés. Az I. rendű alperes a perben arra hivatkozott, hogy a könyvelési iratokban számos hibás tétel található, ahogyan az bizonyítást nyert, hogy a KK D.O.O. társaság részére nem történt meg az 50.000.000 forint összegű utalás. E könyvelési hibák és hiányosságok fennállását S E tanúvallomása is megerősítette a 68. sorszám alatti tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan. Mindezekre figyelemmel indokolt lett volna a feleket tájékoztatni arról, hogy a fentiekben megjelölt alperesi beadványban részletezett hibák fennállásának bizonyítására igazságügyi könyvszakértő kirendelését indítványozhatják. Amennyiben pedig a szakértői bizonyítás a hibák fennállása körében eredményre vezetett volna, úgy a követelések érvényesítése és a követelések alapjául szolgáló iratanyag átadásának hiányát állító felperesi hivatkozás a 2016. november 29-i keltezéssel ellátott alperesi beadványban foglaltak szerint nem foghatott volna helyt, és a felperesi keresetet ebben a körben a bíróságnak ugyancsak el kellett volna utasítania. A fentiekben túl sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság számos tanúbizonyítást mellőzött, amely az I. rendű alperes tényállításainak az alátámasztására lett volna alkalmas.

I. rendű alperes a fellebbezését kiegészítve azt hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes által képviselt társaság 2011. évben még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben. Ennek bizonyítására csatolta a NAV Közép-magyarországi Bünyügyi Igazgatósága Vizsgálati Osztályának 60300-1755239/2014. Bü. KMBI határozatát a nyomozás megszüntetéséről, valamint a nyomozati eljárásban beszerzett G É igazságügyi könyvszakértő szakvéleményét. A 43.085.000 forint tárgyi eszköz vonatkozásában állította, hogy I. rendű alperes a vagyontáradási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, így megdől a törvényi vélelem, ennek folytán pedig a bizonyítási kötelezettség a felperest terheli. Utalt rá, hogy a tárgyi eszközök értékét az igazságügyi szakértő az elsőfokú ítéletben tett megállapítással szemben 5.894.953 forint összegben állapította meg. Mindezek alapján úgy vélte, a csatolt bizonyítékok alkalmasak az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a kereset teljes elutasítására.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint I. rendű alperes kötelezését kérte a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének a megfizetésére azzal, hogy a felperes képviselője áfa fizetésére kötelezett.

Az volt az álláspontja, hogy az első fokon eljáró bíróság által megállapított, és az ítéletben rögzített tényállás, valamint az abból levont jogi következtetések okszerűek, és a jogszabályokkal összhangban állnak. A fellebbezésben hivatkozottakkal szemben állította, hogy a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltakkal összhangban a bizonyítási teher részletes kiosztása a 2016. június 22. napján megtartott tárgyaláson megtörtént. A bizonyítási teher I. rendű alperes tekintetében történő megfordulásáról az első fokon eljáró bíróság ezen a tárgyaláson világos tájékoztatást adott, melyet a 2016. szeptember 28. napján tartott tárgyaláson kifejezetten az I. rendű alperes vonatkozásában megerősített és részletezett is. Felhívta a figyelmet a bizonyítási teher megfordulásához kapcsolódóan elsődlegesen K M felszámolóbiztos 2015. május 27. napján kelt válaszára és az ahhoz mellékelte zárójelentésben foglaltakra, a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti irat- és vagyontáradási, továbbá tájékoztatási kötelezettsége körében megvalósított mulasztásaira I. rendű alperesnek. E mulasztások eredményeként kerülhetett sor az adós egyszerűsített felszámolására. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes által az iratanyag átadásának elmaradása körében hivatkozott autólopás a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglaltak teljesítése elmaradásának kimentésére alkalmatlan, mivel L K közreműködőként történő igénybevétele az I. rendű alperes jogosultsággal

nem rendelkezett. Ezért az érintett időszakban hatályos Ptk. 475. § (3) bekezdése alapján felelős mindazokért a károkért, amelyek a közreműködő igénybevétele nélkül nem merültek volna fel. I. rendű alperesnek a közreműködő igénybevételére ésszerű indoka nem volt, a 2014. december 17. napján tartott tárgyaláson említett gépjármű ellopása a kimentés indokaként nem értékelhető. Álláspontja szerint továbbá egy ügyvezető részéről a társasági iratok arra jogosulatlan harmadik személy részére történő átadása olyan felróható magatartás, mellyel összefüggésben az átadó felet az esetlegesen bekövetkező minden jogkövetkezményért felelősség terheli. Felperes álláspontja szerint az ítélet indokolásából is kitűnően az adós vagyonszökkenéséhez és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulásához vezető felelőssége I. rendű alperesnek két körülmény folytán foghatott helyt. Egyrészt, elmulasztotta az adós könyveiben szereplő 43.085.000 forint értékű tárgyi eszköz felszámoló részére történő átadását. I. rendű alperes e körben tett előadása szerint a tárgyi eszközöket a felszámolónak történő átadás helyett az IH Kft. Budapest, G utca . szám alatt található raktárba helyezte el, azonban erről szóló szerződés, átvételi jegyzőkönyv, vagy az átadás bizonyítására alkalmas dokumentum bemutatására sem az elsőfokú eljárásban, sem a folyamatban volt felszámolási eljárásban nem került sor. Így a tárgyi eszközök átvételére a felszámoló esetleges, azonban szintén bizonyítatlanul maradt tájékoztatása esetén sem kerülhetett volna sor. Felperes álláspontja szerint továbbá az átadásról készített dokumentum hiánya már önmagában megalapozza az ügyvezető felelősségét ebben a vonatkozásban.

Hangsúlyozta továbbá, hogy I. rendű alperes elmulasztotta az adós könyveiben szereplő 158.680.000 forint összegű követelést alátámasztó dokumentumok, bizonylatok átadását. I. rendű alperes 2017. február 15. napján tartott tárgyaláson tett személyes meghallgatása során elismerte, hogy a tevékenységet lezáró mérlegben szereplő 158.680.000 forint összegű követelés nem könyvelési hiba folytán, hanem az adós G Magyarország Kft.-vel szembeni kártérítési követeléseként került kimutatásra. Mindamellett, amennyiben e követelés valóban könyvelési hiba eredménye lenne, az szintén a vezető tisztségviselő felelősségi körébe esik, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Sztv.) 161. § (4) bekezdése alapján ugyanis az ügyvezető felelős a naprakész könyvvizetés folyamatosságáért és helyességéért. Feltéve, de meg nem engedve, hogy az I. rendű alperes által állított kártérítési követelés valóban fennállt, az I. rendű alperes a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében az igény felmerülését követően haladéktalanul köteles lett volna intézkedéseket tenni az igény peres eljárásban történő érvényesítése iránt. Felperes határozott álláspontja, hogy a tevékenységet lezáró mérlegben kimutatott követelés megalapozatlansága, vagy amennyiben a követelés valóban fennállt, az érvényesítésének az elmulasztása ugyancsak az I. rendű alperes felelősségének fennállását támasztja alá. Felperes utalt arra is, hogy amennyiben a felszámoló eljárása tekintetében I. rendű alperes valóban észlelt volna jogszabálysértést, akkor ezzel szemben a Cstv. 51. §-ában meghatározott kifogással élhetett volna, amelyre azonban az egyszerűsített felszámolás elrendelésével kapcsolatban előterjesztett kifogás kivételével - felperes tudomása szerint - nem került sor.

A fellebbezésben előadott, mellőzött tanúbizonyításra vonatkozó I. rendű alperesi sérelem felperes határozott álláspontja szerint az elkésettség mellett az okból is alaptalan, hogy az eljárás során rendelkezésre álló okirati bizonyítékok az I. rendű alperes felelősségét teljeskörűen alátámasztották, további bizonyítás e körben nem vált szükségessé. Mivel I. rendű alperes igazságügyi könyvszakértői bizonyításra irányuló indítványt az elsőfokú eljárás során nem tett, e körben a bírói tájékoztatás elmaradására hivatkozása - ilyen tárgyú kioktatásra vonatkozó jogszabályi kötelezettség hiányában - nem megalapozott.

Az ítélet II. és III. rendű alperessel szemben előterjesztett, keresetet elutasító rendelkezése ellen a felperes nem terjesztett elő fellebbezést, ezért az elsőfokú ítélet a II. és III. rendű alperesek ellen előterjesztett keresetet elutasító részében jogerőre emelkedett.

Az I. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság megállapított tényállásból levont, az I. rendű alperes felelősségét az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenésért megállapító rendelkezése helytálló, a fellebbezésben felhozottak nem szolgálnak alapul sem az ítélet megváltoztatásához, a kereset vele szembeni elutasításához, de az eljárás megismétlését szükségessé tevő szabálysértés hiányában nem teszik lehetővé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását sem. Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét, annak helytálló indokai alapján - a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel tett alábbi kiegészítéssel - a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Alap nélkül állította I. rendű alperes az elsőfokú bíróság tévedéseként az I. rendű alperes által képviselt adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontja tekintetében tett megállapítását, az irat- és vagyonátadási kötelezettség általa történt megsértését, és az annak folytán vélelmezett hitelezői érdekek sérelmét. Felperes a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2011. április 20. napján jelölte meg. Az elsőfokú bíróság ezzel egyezően a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a társaság ez időben már nem tudott eleget tenni a fizetési kötelezettségeinek. A fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet időpontja meghatározásának jelentősége abban áll, hogy a társaság vezető tisztségviselőinek a felelőssége ettől az időponttól kezdődően vizsgálendő abból a szempontból, hogy az megvalósította-e a hitelezői érdekek elsődlegességének sérelmét, illetve előidézte-e az adósi vagyon csökkenését. A fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós a tartozásait likvid vagyon hiányában kifizetni nem képes, melyről a vezető tisztségviselő tudomást szerez, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie.

Az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak az I. rendű alperes által képviselt adós fizetése képtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése időpontjának meghatározásával. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontjának megdöntésére az I. rendű alperes által a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megengedetten csatolt, az I. rendű alperes által folytatott nyomozati eljárásban beszerzett igazságügyi szakértői vélemény megállapításait sem találta alkalmasnak. Azon túl, hogy az eljáró bíróságokat a nyomozás megszüntetéséről szóló 60300-1755239/2014. Bü. KMBI határozat megállapításai nem kötik, a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja nem azonosítható az adós felszámolása elrendelésének az időpontjával. Az előbbi a már kifejtettek szerint a fennálló tartozások kiegyenlítésének képtelenségét jelenti, melyet a vezető tisztségviselőnek gondos eljárás mellett fel kellett volna ismernie, míg az utóbbi egy fennálló tartozás Cstv. 27. § (2) bekezdésének valamely pontja szerinti feltételeknek való megfeleltethetőségét.

Az I. rendű alperes által csatolt igazságügyi könyvszakértői vélemény azt a megállapítást teszi, hogy az I. rendű alperes által képviselt társaság 2011. évben még nem volt fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetben. A mellékletek nélkül bizonyítékként felhasznált szakértői vélemény 5. oldalon található adatközlése azonban e következtetés levonására nem alkalmas. A társaság likviditásának szempontjából a mérleg adatok közül a forgóeszköz-vagyon és a rövid lejáratú éven belül teljesítendő kötelezettség bír jelentőséggel. Az esedékes pénzbeli kötelezettség teljesítéséhez likvid - készpénz vagy készpénzzé tehető - vagyon szükséges. Ezért kell a mérleg eszköz oldalán szereplő forgóeszközöket szembeállítani a forrás oldalán kimutatott rövid lejáratú kötelezettségekkel. Az igazságügyi könyvszakértői vélemény ilyen összevetést nem tesz, annak a megállapításnak pedig, hogy 2011. évben nem volt vagyonvesztés a társaságnál ellentmond a

szakvélemény 1. számú mellékletre utalása, mely szerint a taggyűlési jegyzőkönyv kivonatából megállapíthatóan II.rendű alperes neve felhívta a tulajdonos M P Kft. képviselőjében megjelent S G figyelmét, hogy a saját tőke 21.913.000 forint, ami kevesebb, mint a jegyzett tőke 50%-a (48,37%). A szakvélemény arra is utal továbbá, hogy az adós társaság 2011. év során veszteséges gazdálkodásba ment át, mivel -34.432.000 forint veszteséget termelt. Tovább gyengítik a szakvélemény következtetését a szakvélemény 9. oldalán található megállapítások is. E szerint a könyvviteli zárlati és a bizonylati elv és a bizonylati fegyelem terén nem teljesültek az Sztv. 164-165. §-ában foglaltak. A számviteli alapelvek megsértésére került sor az Sztv. 15. § (3) bekezdésére hivatkozással, ugyanis a valódiság elvét sem tartotta be a társaság, mivel a könyvvitelben és a beszámolóban szereplő tételek nem bizonyítottak, illetve nem megállapítható annak valós alapja. Az Sztv. 46. § (3) bekezdése előírja, hogy az eszközöket és a kötelezettségeket leltározással (mennyiségi felvétellel, egyeztetéssel) kell ellenőrizni az egyedi értékelés elvégzése előtt. A könyvvizsgálattal alátámasztott főkönyvi kivonatból semmilyen információ nem áll rendelkezésre.

Mindezt összevetve az elsőfokú eljárás adataival - mely szerint az adós ellen 2009. és 2010. évben esedékessé vált tartozások alapján számos végrehajtási eljárás indult - az a megállapítás tehető, hogy 2011. év április 20. napján az I. rendű alperes által képviselt társaság már bizonyosan fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az adós vonatkozásában ellenőrizhetetlen mérlegadatok mellett nem hagyható figyelmen kívül olyan további tényezők vizsgálata sem, amely a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bekövetkezésére utal. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2011. évi fennállását igazolja az a tény is, hogy az adós felszámolását kezdeményező Magyar Vállalkozásfejlesztési Alapítvány a 2009. június 25-én kötött kölcsönszerződésből eredő 7.000.000 forint mikrohitel tartozásra alapítottnak 2011. június 21. napján a kölcsönszerződést felmondta. Ilyen adatok ismeretében nem találta alaposnak az ítélet tábla az I. rendű alperesnek azt a fellebbezése kiegészítésében tett állítását, hogy az adós társaság 2011. évben még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként, a rendelkezésre álló peradatok alapján a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével az I. rendű alperes vonatkozásában a vélelem alkalmazhatóságához az adott ügyben nem férhetett kétség. Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által részletesen felsorakoztatott bizonyítékok felsorolásától, azok értékelésétől és megismétlésétől eltekint. Kiemeli azonban, hogy I. rendű alperes vitatta ugyan az irat- és vagyonátadási, valamint tájékoztatási kötelezettsége körében elkövetett - az elsőfokú bíróság által megállapított - mulasztásait, a rendelkezésre álló peradatok azonban (átadás-átvételi jegyzőkönyv, iratjegyzék hiánya, felszámolóbiztosítási tanúvallomás, zárójelentés) az állításait nem igazolták. Nem mentesíti I. rendű alperest a felelősség alól a közeli hozzátartozója sérelmére elkövetett gépjármű eltulajdonítása sem, különös tekintettel annak felszámolás folyamatában történt bekövetkezési időpontjára is. Felperes helytállóan hívta fel a figyelmet ellenkérelmében arra, hogy az I. rendű alperes felelősség alóli kimentéséül ez nem szolgál, mivel felelős mindazokért a károkért, amelyek a közreműködő igénybevétele nélkül nem következtek volna be.

Alap nélkül állítja I. rendű alperes fellebbezésében, hogy a G Magyarország Kft.-vel szembeni igény érvényesítésére a felszámoló „nem volt hajlandó”. Ezt az állítását nem bizonyította, és arra nézve sem tett előadást, hogy ennek az igénynek az érvényesítése az adós részéről a felszámolását megelőzően miért maradt el, illetve hogy a felszámoló esetleges mulasztását a felszámolási eljárásban miért nem sérelmezte a Cstv. 51. §-ában foglaltak szerinti kifogás útján. Mint ahogy lehetősége lett volna annak sérelmezésére is a felszámolási eljárásban, hogy a felszámoló nem vette át a Gy utcai raktárban tárolt tárgyi eszközöket. I. rendű alperes csupán állította, de semmivel sem

bizonyította, hogy a tárgyi eszközök átadását megkísérelte, ezzel szemben az elsőfokú eljárásban az átadás elmaradása nyert bizonyítást.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelemmel összefüggésben az ítélet tábla azt hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság I. rendű alperest a 35. sorszámú jegyzőkönyvben a 2016. június 22-i tárgyaláson részletesen kioktatta a törvényi kötelezettségéről, a vélelem alkalmazása miatti bizonyítási teher megfordulásáról pedig a 2016. szeptember 28. napján a 38. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan adott tájékoztatást. A tanúbizonyítás mellőzését sérelmező fellebbezési érveléssel összefüggésben pedig az ítélet tábla arra mutat rá, hogy I. rendű alperesnek nem azt kellett bizonyítania, hogy a tárgyi eszközök megőrzéséről miként gondoskodott, hanem azt, hogy azok átadása, felszámolóhoz történt elszállíttatása érdekében milyen intézkedéseket fogantatosított.

A szakértői bizonyítás szükségességéről pedig csupán akkor kell a bíróságnak tájékoztatnia a feleket, így I. rendű alperest is, ha ezt a jogvita elbírálása szempontjából fontosnak ítéli, és a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem tartja elegendőnek az adott kérdés tisztázásához, továbbá ha az alperes bizonyítási kötelezettsége körébe tartozó kérdés tisztázása különleges szakértelmet, szakértői kompetenciát igényel. Erre azonban azért nem volt szükség - azon túl, hogy I. rendű alperes maga hivatkozott a könyvelési iratok hibás tételeire -, mert I. rendű alperes felelősségét a KK D.O.O. Kft. részére történt, felperes által állított 50.000.000 forint átutalását érintően nem állapította meg a bíróság, egyrészt, mert az átutalás állított időpontjában (2011. június 27-én) I. rendű alperes nem volt ügyvezető, másrészt a pénzforgalmi szolgáltató adatszolgáltatása sem igazolta ennek az átutalásnak a tényét. Ugyanakkor a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának megállapításához szükséges peradatok a már kifejtettek szerint rendelkezésre álltak.

Mivel az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az eljárással felmerült költségeit maga viseli. Megfizetni tartozik továbbá felperesnek a másodfokú eljárással felmerült jogi képviselési költségeit, melynek mértékét az ítélet tábla hivatalból, mérlegeléssel - a kifejtett jogi képviselési tevékenységéhez igazodóan -, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5); 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2018. október 31.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző